

Mål C-814/19

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

6 november 2019

Domstol som begär förhandsavgörande:

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division,
Birmingham District Registry (Förenade kungariket)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

31 oktober 2019

Kärande:

AC

TM

GM

MM

Svarande:

ABC SL

XYZ PLC

VID HIGH COURT OF JUSTICE

[utelämnas]

QUEEN'S BENCH DIVISION

BIRMINGHAM DISTRICT REGISTRY

MELLAN

AC

FÖRSTA KÄRANDE

OCH

TM

ANDRA KÄRANDE

OCH

GM

TREDJE KÄRANDE

(vars talan förs av GM:s mor och AC på grund av bristande processbehörighet)

OCH

MM

FJÄRDE KÄRANDE

(vars talan förs av MM:s mor och AC på grund av bristande processbehörighet)

OCH

ABC SL

FÖRSTA SVARANDE

OCH

XYZ PLC

ANDRA SVARANDE

[utelämnas] [Orig. s. 1] [utelämnas] **PÅ FÖRSTA KÄRANDENS HEMSTÄLLAN** om att de frågor som anges i bilagan till detta beslut ska hänskjutas till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande

[utelämnas] **OCH DÅ RÄTTEN HAR FASTSTÄLLT** att det, för att kunna avgöra målet, är nödvändigt att klargöra vissa frågor rörande tolkningen av Europeiska unionens (nedan kallad unionens) lagstiftning och att det är lämpligt att begära förhandsavgörande från EU-domstolen avseende dessa frågor

FATTAS FÖLJANDE BESLUT:

1. De frågor som anges i bilagan till detta beslut angående tolkningen av artikel 13.2 och 13.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (omarbetning) hänskjuts till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande i enlighet med artikel 267 i Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF).
2. Detta beslut ska omedelbart översändas till EU-domstolen.

[utelämnas] [Orig. s. 2]

BILAGA

A: Den hänskjutande domstolen

1. Denna begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF framställs av Queen's Bench Division (Birmingham District Registry) of High Court of Justice of England and Wales. [utelämnas]

B: Parterna

2. [utelämnas].[utelämnas]: uppgifter om ombud]
3. Första svaranden driver en klinik i Madrid som erbjuder behandling med assisterad befruktning. Klinikens har sitt säte i Spanien. [utelämnas]. [utelämnas]: uppgifter om ombud]
4. Andra svaranden var första svarandens försäkringsgivare i fråga om offentligt ansvar vid de relevanta tidpunkterna. Andra svaranden har sitt säte i Spanien. Andra svaranden har inte anslutit sig till första svarandens invändning om bristande behörighet eller hemställan om denna begäran om förhandsavgörande.

C: Saken i det nationella målet och kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna

5. I slutet av år 2010 ingick första och andra kärandena, som då hade och fortfarande har hemvist i England, avtal med första svaranden om behandling med assisterad befruktning vid dess klinik i Madrid med hjälp av äggdonation. Behandlingen tillhandahölls i Madrid i slutet av år 2010 respektive 2011 och första käranden blev gravid under sommaren 2011 med hjälp av embryon som hade skapats i första svarandens laboratorium i Spanien med donerade ägg som första svaranden hade erhållit från en spansk donator och sperma från andra käranden. Tredje och fjärde kärandena föddes som en följd av denna behandling i Förenade kungariket den 27 mars 2012. De fick sedermera diagnosen cystisk fibros. Andra käranden och donatorn utgjorde tillsammans källan till den relevanta mutationen. **[Orig. s. 3]**
6. Första svaranden drev kliniken i Madrid som tillhandahöll den behandling med assisterad befruktning till första och andra kärandena som ledde till att tredje och fjärde kärandena föddes.
7. Kärandena har väckt talan mot första svaranden för de skador och förluster som de fyra kärandena har ådragit sig till följd av att tredje och fjärde kärandena föddes med cystisk fibros. Kärandena har gjort gällande att första svaranden enligt spansk rätt har en utomobligatorisk skyldighet att tillhandahålla medicinska tjänster och behandling med en nivå av omsorg och skicklighet som anses fullgod av ett ansvarigt organ sammansatt av yrkespersoner med samma kvalifikationer och att

denna skyldighet har åsidosatts. Första och andra kändena har också gjort gällande att de enligt avtal hade en motsvarande rätt, vilken har överträtts. Svarandena förnekar ansvar.

8. Kändena väckte talan [utlämnas] den 17 oktober 2018, vilken delgavs svarandena, som företräds av olika ombud. Kändena har angett att domstolarna i England och Wales är behöriga att pröva deras talan mot andra svaranden enligt artiklarna 11.1 b och 13.2 i förordning (nr 1215/2012) om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (omarbetning) (nedan kallad den omarbetade Bryssel I-förordningen). Andra svaranden har inte bestritt behörighet.
9. Genom en inlägga som lämnades in den 4 februari 2019 har första svaranden invänt att domstolarna i England och Wales saknar behörighet att pröva talan mot första svaranden.
10. Vid tidpunkten för förhandlingen hade kändena gjort gällande att domstolarna i England och Wales i enlighet med artikel 13.3 i den omarbetade Bryssel I-förordningen hade behörighet att pröva mål mot första svaranden. Kändena hade vidare gjort gällande att nämnda domstolar också hade behörighet enligt artiklarna 17 och 18.
11. Första svaranden har invänt att kändens talan inte omfattas av tillämpningsområdet för artikel 13.3. Första svaranden har också invänt att tredje och fjärde kändena inte var ”skadelidande” i den mening som avses i artikel 13.3. Första svaranden har invänt att denne inte riktar verksamhet till England och Wales i den mening som avses enligt artiklarna 17 och 18 och att tredje och fjärde kändena inte var konsumenter. **[Orig. s. 4]**
12. Invändningen prövades av [utlämnas] High Court den 23 juni 2019. Enligt avgörande som meddelades den 24 september 2019 fann [denna] domstol att tredje och fjärde kändena inte kan klassificeras som konsumenter, men att verksamhet riktades till England och Wales, varför första och andra kändena kan åberopa behörighet enligt artiklarna 17 och 18. Första svaranden avser att överklaga den del av avgörandet som avser att verksamhet riktas mot England och Wales, men denna begäran om förhandsavgörande rör i alla händelser inte frågor som uppkommer enligt avsnitt 4 i den omarbetade Bryssel I-förordningen. High Court sammanfattade parternas argument i fråga om artikel 13.3 och fann att det, för att det skulle vara möjligt att avgöra första svarandens invändning om de engelska domstolarnas bristande behörighet, var nödvändigt att hänskjuta frågor till EU-domstolen för förhandsavgörande.

D: Anförda nationella bestämmelser

13. År 2015 prövade Court of Appeal of England and Wales, i domen i målet Hoteles Pinero Canarias SL mot Keefe [utlämnas], tillämpningsområdet för artikel 11.3 i Bryssel I-förordningen (nr 44/2001) (nedan kallad Bryssel I-förordningen) (nu

artikel 13.3 i den omarbetade Bryssel I-förordningen) och fann att den var behörig att pröva talan mot hotellet, som hade hemvist i Spanien, när den prövades i samma rättegång som den talan som hade väckts [direkt] mot hotellets försäkringsgivare i fråga om dess ansvarsförsäkring.

14. Hotellet överklagade detta avgörande till Supreme Court [Förenade kungariket], som i augusti 2017 hänsköt följande tolkningsfrågor till EU-domstolen (se mål C-491/17 [EUT C 347, 2017, s. 18]).
- a) Krävs, för att artikel 11.3 i Bryssel I-förordningen [nu artikel 13.3 i den omarbetade Bryssel I-förordningen] ska vara tillämplig, att den skadelidande personens anspråk gentemot försäkringstagaren/den försäkrade avser en försäkringstvist i den meningen att den väcker en fråga rörande försäkringsvilkorens giltighet eller verkan?
 - b) Krävs, för att artikel 11.3 ska vara tillämplig, att det föreligger en risk för motstridiga domar om inte talan får väckas i samma mål?
 - c) Har domstolen ett utrymme för skönsmässig bedömning när den fattar beslut om huruvida en talan som omfattas av artikel 11.3 ska få väckas i samma mål? [**Orig. s. 5**]
15. [utelämnas] Begäran återkallades [genom beslut av Supreme Court den 16 maj 2018 och mål C-491/17 avskrevs].
16. [utelämnas]
17. Det är klarlagt mellan parterna att anspråken ska avgöras enligt spansk rätt i enlighet med bestämmelserna i Rom I- och Rom II-förordningarna [förordningarna nr 864/2007 och 593/2008]. Någon bevisning har inte framlagts i High Court angående de relevanta bestämmelserna i spansk rätt eller hur de frågor som talan ger upphov till ska behandlas enligt spansk rätt. Således finns inga relevanta bestämmelser i nationell rätt angående de avtalsförpliktelser och utomobligatoriska förpliktelser som parterna har åberopat.

E: Anförda unionsbestämmelser

18. I artikel 13 i den omarbetade Bryssel I-förordningen anges följande:

”1. *I fråga om ansvarsförsäkring får, om lagen i domstolsstaten tillåter det, talan mot försäkringsgivaren vidare väckas vid den domstol där den skadelidande har väckt talan mot den försäkrade.*

2. *Bestämmelserna i artiklarna 10, 11 och 12 gäller om den skadelidande väcker talan direkt mot försäkringsgivaren, om sådan direkt talan är tillåten.*

3. *Om den lag som är tillämplig på sådan direkt talan tillåter att talan mot försäkringstagaren eller den försäkrade prövas i samma rättegång, är samma domstol behörig i förhållande till dessa personer.”*

19. I domen i målet Kabeg, mål C-340/16 [dom av den 20 juli 2017, EU:C:2017:576], var tolkningsfrågan huruvida en arbetsgivare som betalade sjukersättning till den skadelidande kunde anses vara den ”svagare parten” [skäl 13 i Bryssel I-förordningen] i förhållande till den utomstående försäkringsgivaren för ansvarsförsäkringen med avseende på att återropa bestämmelserna om domstols behörighet i avsnitt 3 i Bryssel I-förordningen. Generaladvokaten Bobek bedömde, i sitt förslag till avgörande [av den 18 maj 2017, EU:C:2017:396], huruvida tvisten i fråga kunde klassificeras som ”en försäkringstvist”. Han kom fram till att detta begrepp måste tolkas självständigt och enhetligt. Det beror på en ”juridisk handling” (med andra ord måste man avgöra vad som utgör orsaken till talan mot svaranden) [punkt 36 i förslaget till avgörande]. Han fastställde att tvistens omfattas av tillämpningsområdet för avsnitt 3 ”om den avser rättigheter och skyldigheter som följer av ett försäkringsförhållande” [punkt 39] [**Orig. s. 6**]. I domen uttalade sig domstolen inte direkt om i vilken utsträckning en tvist måste vara ”en försäkringstvist” för att omfattas av tillämpningsområdet för avsnitt 3 eller vad som avses med en ”försäkringstvist”.
20. I domen i målet Kabeg fastställde domstolen emellertid 1. att begreppet den *svagare parten* ska ha en större räckvidd när det rör sig om försäkringstvister än i fråga om konsumenttvister och tvister om anställningsavtal [punkt 32 i domen], 2. att en arbetsgivare, som har övertagit en anställds ersättningsanspråk, kan betraktas som en person som har lidit skada i den mening som avses i avsnitt 3 i förordningen (oavsett arbetsgivarens storlek eller rättsliga form), 3. att arbetsgivaren i fråga kan betraktas som den ”svagare parten” i förhållande till försäkringsgivaren och att det därför följde, 4. att ”... en arbetsgivare vilken har övertagit de rättigheter som tillkommer en anställd som skadats i en trafikolycka och vilken har fortsatt att betala ut lön till den anställde, i egenskap av ”skadelidande” kan väcka talan mot det i olyckan inblandade fordonets försäkringsgivare vid domstolarna i den medlemsstat där arbetsgivaren är etablerad, när en sådan direkt talan är tillåten.” [punkt 37]
21. EU-domstolen [behövde inte] pröva tolkningsfrågorna i målet Keefe och det var inte heller aktuellt med ett förslag till avgörande från generaladvokaten.
22. Domstolen har prövat innebörden av begreppet skadelidande i den mening som avses i artikel 11 i Bryssel I-förordningen [artikel 13 i den omarbetade Bryssel I-förordningen] och tolkat det som att det omfattar, ”*utöver personer som direkt har lidit skada, sådana som bara har lidit indirekt skada*”, se mål C-347/08 [dom av den 17 september 2009, EU:C:2009:561], punkt 25. EU-domstolen har inte prövat huruvida personer i tredje och fjärde kändenas ställning kan uppfylla detta kriterium, vilket kan kräva en tolkning av innebörden av ”skada”.

F: Parternas huvudargument

23. Kärandena har anfört följande:

- a) En kärande kan, enligt domen i målet Keefe, väcka talan mot en försäkrad med utländsk hemvist i ett mål mot en försäkringsgivare med utländsk hemvist.
- b) Av de skäl som har angetts i domen i målet Keefe, skulle en teleologisk tolkning utgöra stöd för att talan får väckas mot den försäkrade i ett mål mot försäkringsgivaren när käranden yrkar skadestånd från båda för uppkommen personskada och därmed sammanhängande följdskador. **[Orig. s. 7]**
- c) Det enda villkor som måste vara uppfyllt enligt artikel 13.3 är att den lag som är tillämplig på den direkta talan mot försäkringsgivaren (i detta fall spansk rätt), tillåter att talan mot den försäkrade prövas i samma rättegång.
- d) Tredje och fjärde kärandena måste förutsättas (i avsaknad av bevis på rättsläget enligt tillämplig rätt) ha ett utomobligatoriskt skadeståndsanspråk på den första svaranden och ska i detta syfte anses utgöra "skadelidande".

24. Första svaranden har anfört följande:

- a) Det finns ingen grund för behörighet enligt artikel 13.3 för någon av kärandena. Undantag från den allmänna regeln att talan ska väckas i svarandens hemvistmedlemsstat ska tolkas strikt och teleologiskt och artikel 13.3 gäller endast en talan som rör en försäkringstvist.
- b) Kärandenas yrkanden avser skadestånd för skador och följdskador som har uppkommit till följd av en påstått vårdslös behandling för assisterad befruktning. De rör inte en försäkringstvist och detta blir inte fallet bara för att de har anförts i samma mål som den direkta talan mot försäkringsgivaren.
- c) Tredje och fjärde kärandena kan inte heller klassificeras som "skadelidande" (vilket ska tolkas självständigt och inte på ett sätt som särskilt hänför sig till tillämplig rätt) när den enda grund som de kan anses ha åsamkats skada på är att de fötts med cystisk fibros till följd av de metoder för behandling med assisterad befruktning som användes vid deras tillblivelse, eftersom de inte skulle ha fötts om dessa metoder inte hade använts.

G: Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

25. Tolkningsfrågorna ger upphov till tre specifika problem:
- a) Om en skadelidande väcker talan mot skadevållarens försäkringsgivare, i sin hemvistmedlemsstat, enligt artikel 13.2 i den omarbetade Bryssel I-förordningen, kan den skadelidande, enligt artikel 13.3 den omarbetade Bryssel I-förordningen, få den talan som väckts mot den påstådda skadevållaren prövad i samma rättegång, om talan mot den påstådda skadevållaren inte rör ”en försäkringstvist” (nedan kallat **problem 1**)?
 - b) Vad avses med ”försäkringstvist” enligt avsnitt 3 i den omarbetade Bryssel I-förordningen (nedan kallat **problem 2**)? [**Orig. s. 8.**]
 - c) Kan tredje och fjärde kändena i detta mål betraktas som ”skadelidande” i den mening som avses i artikel 13.2 i den omarbetade Bryssel I-förordningen (nedan kallad **problem 3**)?
26. Skälen för att hänskjuta de frågor som uppkommer i samband med **problem 1** (frågorna a och c) till EU-domstolen är följande:
- a) I [dom av den 13 december 2007], FBTO Schadeverzekering, C-463/06, [EU:C:2007:792] fastställde EU-domstolen att artikel 9.1 b i Bryssel I-förordningen (artikel 11.1 b i den omarbetade Bryssel I-förordningen) innebar att en försäkringstagare kunde väcka talan mot försäkringsgivaren i sin hemvistmedlemsstat, trots att försäkringsgivaren har hemvist i en annan medlemsstat (förutsatt att en sådan direkt talan tillåts enligt den rätt som ska tillämpas på försäkringsavtalet).
 - b) I domen i målet Keefe prövade Court of Appeal (England) huruvida en skadelidande som hade rätt att väcka, och väckte, direkt talan mot en påstådd skadevållares försäkringsgivare i den medlemsstat där den skadelidande hade sin hemvist (enligt artikel 9.1 b i Bryssel I-förordningen) kunde få sin talan mot skadevållaren prövad i samma rättegång som den som avsåg den direkta talan mot försäkringsgivaren i enlighet med artikel 11.3 i Bryssel I-förordningen) [artikel 11.3 i den omarbetade Bryssel I-förordningen]. Court of Appeal fann att den skadelidande kunde få sin talan mot den påstådda skadevållaren prövad i samma rättegång som den som avsåg den direkta talan mot försäkringsgivaren, trots att den påstådda skadevållaren hade sin hemvist i en annan medlemsstat (förutsatt att detta tillåts enligt den lag som skulle tillämpas på den handling som hade gett upphov till skadan) och (vilket är viktigt i förvarande mål) även om tvisten mot den påstådda skadevållaren inte avsåg en försäkringstvist.
 - c) Court of Appeals motivering av sitt avgörande i målet Keefe [utlämnas] var att

- i) det enligt FBTO Schadeverzekeringen inte krävdes att det skulle vara fråga om en tvist rörande villkoren i försäkringsavtalet för att en direkt talan skulle kunna väckas mot en försäkringsgivare i den medlemsstat där försäkringstagaren hade sin hemvist (när försäkringsgivaren hade sin hemvist i en annan medlemsstat) enligt artikel 9.1 b i Bryssel I-förordningen,
- ii) en ”skadelidande”, kan enligt artikel 11.2 i Bryssel I-förordningen [artikel 13.2 i den omarbetade Bryssel I-förordningen], väcka talan mot skadevållarens försäkringsgivare i den skadelidandes hemviststat (när försäkringsgivaren har hemvist i en annan medlemsstat),
- iii) en skadelidande, enligt artikel 11.3 i Bryssel I-förordningen, kan få sin talan mot skadevållaren prövad i samma rättegång som den som avser en direkt talan mot skadevållarens försäkringsgivare (enligt artikel 11.2 i Bryssel I-förordningen) i den skadelidande partens hemvistmedlemsstat, även om den påstådda skadevållaren har sin hemvist i en annan medlemsstat (om det tillåts enligt den lag som ska tillämpas på rätten att väcka direkt talan mot försäkringsgivaren), [Orig. s. 9]
- iv) om det enligt artikel 9.1 b i Bryssel I-förordningen inte krävs att det föreligger en tvist angående försäkringsavtalet (såsom fastställdes i domen i målet FBTO Schadeverzekeringen) för att försäkringstagaren ska kunna väcka direkt talan mot försäkringsgivaren, finns det inte skäl att kräva att det ska föreligga en tvist angående försäkringsavtalet för att det ska vara möjligt att få en talan mot den påstådda skadevållaren prövad i samma rättegång (enligt artikel 11.3 i Bryssel I-förordningen), och
- v) Court of Appeal fann att dess tolkning av artikel 11.3 i Bryssel I-förordningen var förenlig med de syften som anges i skälen 13 (skydd av den svagare parten) och 15 (minimering av risken för att oförenliga domar meddelas i två medlemsstater) i Bryssel I-förordningen [skälen 18 och 21 i den omarbetade Bryssel I-förordningen].
- d) I målet Kabeg betonade generaladvokaten Bobek, eventuellt i strid med Court of Appeals (England) avgörande i målet Keefe, att det i fråga om samtliga artiklar i avsnitt 3 i Bryssel I-förordningen måste röra sig om en försäkringstvist. Generaladvokaten Bobek hänvisade i detta avseende till skäl 11 i Bryssel I-förordningen [skäl 15 i den omarbetade Bryssel I-förordningen] där det anges att behörighetsbestämmelserna måste uppfylla kravet på förutsebarhet och det för att uppnå detta är viktigt att undantag från den allmänna regeln att talan mot svaranden ska väckas i dennes hemvistmedlemsstat ska tolkas restriktivt.

- e) Det är långt ifrån klart att EU-domstolen i domen i målet FBTO Schadeverzekerings (såsom Court of Appeal har antytt i domen i målet Keefe) inte krävde att det skulle föreligga en tvist rörande försäkringsavtalet för att artikel 11.2 i Bryssel I-förordningen skulle kunna tillämpas. EU-domstolen godtog inte påståendet att det faktum att en direkt talan mot försäkringsgivaren enligt tysk rätt betraktades som en skadeståndsrättslig tvist avgjorde frågan huruvida det var möjligt att väcka talan mot försäkringsgivaren i den skadelidandes medlemsstat, och anmärkte att det berodde på om talan mot försäkringsgivaren i allmänhet var en försäkringstvist. Court of Appeals uppfattning att EU-domstolens avgörande i målet FBTO Schadeverzekerings innebar att det inte var en förutsättning för att en skadelidande skulle kunna väcka talan mot en försäkringsgivare enligt artikel 11.2 i Bryssel I-förordningen att talan avsåg en ”försäkringstvist” kan ha att göra med olika synsätt i fråga om vad som avses med en ”försäkringstvist” (se **problem 2** nedan).
- f) Supreme Court beviljade i målet Keefe svaranden (den påstådda skadevällaren) prövningstillstånd att överklaga domen från Court of Appeal. Innan Supreme Court prövade överklagandet hänsköt den tolkningsfrågor till EU-domstolen. Dessa frågor, inbegripet huruvida det är en förutsättning att den skadelidande personens anspråk mot den påstådda skadevällaren gäller en försäkringstvist för att den skadelidande, enligt artikel 11.3 i Bryssel I-förordningen, ska kunna få sin talan mot den påstådda skadevällaren prövad i samma rättegång som den som avser den direkta talan mot den påstådda skadevällarens försäkringsgivare enligt artikel 13.2 i Bryssel I-förordningen (i båda fallen i den skadelidande partens medlemsstat). [utelämnas]. Överklagandet till Supreme Court återkallades emellertid innan EU-domstolen hade möjlighet att pröva tolkningsfrågorna.
- g) Det är oklart vilka av de rättsliga syften och politiska överväganden som ligger bakom ”försäkringsundantaget” i avsnitt 3 i den omarbetade Bryssel I-förordningen som bör ha företräde och det skulle vara värdefullt med vägledning från EU-domstolen i denna fråga. [**Orig. s. 10**]
27. Med avseende på **problem 2 (fråga b)**:
- a) I sitt förslag till avgörande i målet Kabeg verkade generaladvokaten Bobek anföra att en ”försäkringstvist” innebar att talan i fråga måste avse rättigheter och skyldigheter som uppkommer enligt försäkringsavtalet. Det krävdes inte att det skulle föreligga en tvist i förhållande till försäkringsavtalet. Generaladvokaten Bobeks förslag till avgörande i målet Kabeg föredrogs inom ramen för en direkt talan mot en försäkringsgivare enligt artikel 11.2 i Bryssel I-förordningen. Generaladvokaten Bobek ansåg att kravet att talan mot försäkringsgivaren skulle gälla en ”försäkringstvist” var uppfyllt då talan mot försäkringsgivaren avsåg frågor angående försäkringsgivarens rättigheter och skyldigheter enligt försäkringsavtalet. Det är mindre klart hur en talan mot en påstådd skadevällare (den försäkrade enligt försäkringsavtalet), som man avser att få prövad i samma

rättegång som den som avser den direkta talan mot försäkringsgivaren, skulle kunna gälla en ”försäkringstvist”.

b) Den första tolkningsfrågan från Supreme Court (se punkt 14 a ovan) antydde att en ”försäkringstvist” kunde innebära (till skillnad mot vad generaladvokaten Bobek hade antytt i förslaget till avgörande i målet Kabeg) att tvisten måste röra frågor avseende försäkringsavtalets giltighet eller verkan.

c) Därmed söks klarhet från EU-domstolen i fråga om arten och omfattningen av kravet att det, för att avsnitt 3 i den omarbetade Bryssel I-förordningen ska vara tillämpligt, måste röra sig om en ”försäkringstvist” och, i synnerhet, när den skadelidande parten som väcker direkt talan mot försäkringsgivaren enligt artikel 13.2 i den omarbetade Bryssel I-förordningen avser att få sin talan mot den påstådda skadevällaren prövad i samma rättegång som den som avser den direkta talan mot försäkringsgivaren, i enlighet med artikel 13.3 i den omarbetade Bryssel I-förordningen, när denna påstådda skadevällare har sin hemvist i en annan medlemsstat.

28. Med avseende **problem 3 (fråga d)**:

a) Kärandena i förevarande mål har gjort gällande att första svaranden hade varit vårdslös när den tillhandahöll fertilitetsbehandling till första och andra kärandena då tredje och fjärde kärandena föddes med cystisk fibros till följd av denna behandling.

b) Kärandena har angett att första svaranden hade varit vårdslös, då det var kombinationen av det donerade ägget och andra kärandens sperma som hade orsakat en mutation som ledde till att tredje och fjärde kärandena föddes med cystisk fibros. Kärandena har anfört att första svaranden borde ha kontrollerat det donerade ägget för att säkerställa att dess DNA, i kombination med DNA:t i andra kärandens sperma, inte skulle orsaka den mutation som ledde till att tredje och fjärde kärandena föddes med cystisk fibros.

c) Tredje och fjärde kärandena skulle inte ha fötts om den påstådda vårdslösheten inte hade förekommit (med andra ord har tredje och fjärde kärandena endast blivit till på grund av att andra kärandens sperma kombinerades med det donerade ägget, vilket påstås ha varit en vårdslös handling av första svaranden). [Orig. s. 11.]

d) Det är oklart huruvida det, under dessa omständigheter, är riktigt att betrakta tredje och fjärde kärandena som ”skadelidande” i den mening som avses i artikel 13.2 i den omarbetade Bryssel I-förordningen. Om tredje och fjärde kärandena inte är skadelidande i den mening som avses i artikel 13.2 i den omarbetade Bryssel I-förordningen kan de vid första påseendet inte väcka talan mot den första svarandens försäkringsgivare i England och därför inte få sin talan mot den första svaranden prövad i samma rättegång som den

som avser den första svarandens försäkringsgivare, enligt artikel 13.3 i den omarbetade Bryssel I-förordningen.

29. Mot bakgrund av detta hänskjuter Queen's Bench Division (Birmingham District Registry) of High Court de tolkningsfrågor som anges i bilagan till EU-domstolen.

BILAGA

Frågor som hänskjuts till Europeiska unionens domstol:

- a) Är det ett krav enligt artikel 13.3 i förordning nr 1215/2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (omarbeting) att den rättsliga grund som den skadelidande åberopar för att väcka talan mot försäkringstagaren/den försäkrade rör en försäkringstvist?
- b) Om tolkningsfråga a) ska bevaras jakande, är det tillräckligt för att fastställa att den skadelidandes talan rör en försäkringstvist, att den talan som den skadelidande avser att väcka mot försäkringstagaren/den försäkrade bygger på samma faktiska omständigheter, och har väckts inom ramen för samma process, som den direkta talan som har väckts mot försäkringsgivaren?
- c) Om tolkningsfråga a) ska besvaras nekande, räcker det att det enligt den lag som ska tillämpas på den direkta talan mot försäkringsgivaren är tillåtet att talan mot den försäkrade prövas i samma rättegång?
- d) Omfattar begreppet ”skadelidande” i den mening som avses i artikel 13.2 en person som har fötts till följd av metoder för assisterad befruktning, när denna person avser att väcka talan och gör gällande att metoderna för den assisterade befruktningen som användes vid denna persons tillkomst hade utförts vårdslöst? [Orig. s. 12]